

DELANDET

Vad längtar jag mest efter när det gäller livet i allmänhet och det andliga i synnerhet?

Jo, det är "Delandet"!

Delandet av liv, tankar, reflektioner, erfarenheter, visioner, strävanden, mål, ansvar, omtanke, omsorg ... Dela bröd och dela glädje. Bära tillsammans det som är tufft. Dela bärandet av varandras bördor ...!

Delandet av tankar och reflektioner. Det goda näringsrika och livgivande samtalen! Att kunna besöka varandras innersta rum – både för att berika men även få hjälp att rensa det som inte ska vara där. En del ligger kanske inte ens på sin rätta och riktiga plats!

Men var hittar jag denna form av delande när människor kan tänka så totalt olika?

På mitt arbete kom jag i kontakt en frimurare som bekänner sig som ateist och anser att all religion ska skrotas – samtidigt som han berömmar sig av att vara kristen eftersom han lever efter den kristna grundsynen i sin relation till andra!? Gud finns i alla, menade han, men Jesus trodde han inte alls på! Och varken jungfrufödelse, uppståndelse eller bibel ansåg han vara vetenskapligt bevisade!

Jag förklarade för honom att det inte går att kalla sig "kristen" utan Kristus, det vill säga Jesus! Att det inte går att ha ett utanpåliv utan att han måste bli född på nytt för att kunna se Guds rike överhuvudtaget! Att det måste till en andlig födelse!

Han svarade inte på detta och det berodde inte på att han fick en tankeställare utan snarare på annat. Därefter visade han sin "kristna grundsyn" genom att göra vad han kunde för att förstöra för mig.

Det goda delandet är möjligt – men det måste finnas ett igenkännande i någon form. Något att knyta an till. Någonstans att börja.

Finns det inget sådant är "delandet" fruktlöst!

Men att **inte** nå varandra kan ändå vidga ens sätt att se – genom att man inser hur oerhört långt ifrån varandra vi kan vara med vårt tänk och våra insidor. Och på hur många vitt skilda sätt det går att tänka – och ändå utgå från att man har rätt!